

SIGURDARDÓTTIR

YRSA

NIET ÚNIKU

MRAZIVÁ VRAŽDA V ISLANDSKEJ DIVOČINE
A STOPY ZAVIATE SNEHOM...

 metafora

metafora

SIGURDARDÓTTIR

YRSA

NIET ÚNIKU

YRSA SIGURDARDÓTTIR
MIET ÚNIKU

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 222. publikáciu.

Lok lok og laes, vydané vydavateľstvom VILBORG YRSA
SIGURÐARDÓTTIR v roku 2021, preložil do slovenčiny Michal Zidor.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2021
Vydanie 1., 2024
Počet strán 392
Tlač Finidr, s.r.o.

Published by agreement with Salomonsson Agency

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Michal Zidor, 2024
Cover photo © stock.adobe/Bia Andrade

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

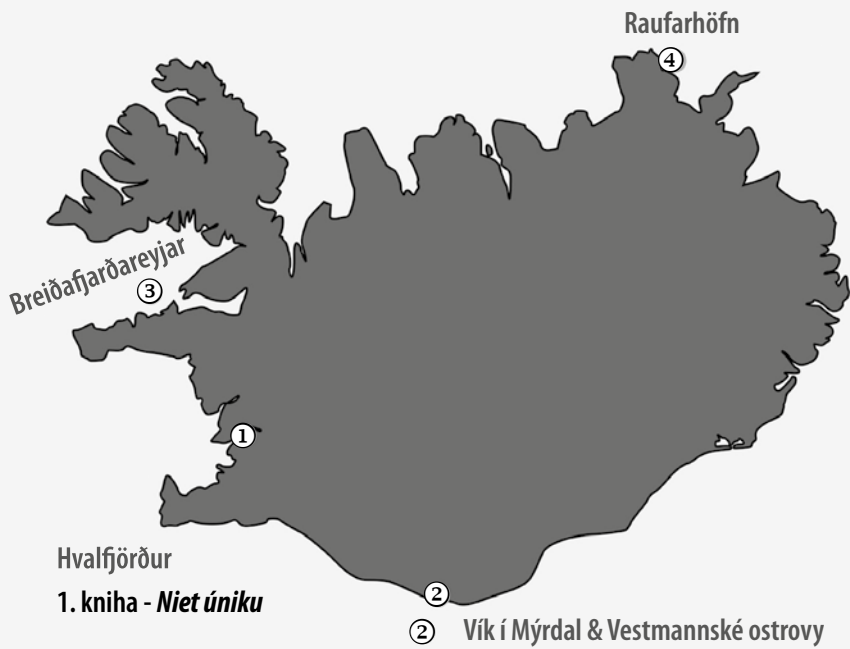
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU
a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.*

ISBN 978-80-8090-710-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-709-9 (pdf)
ISBN 978-80-8090-708-2 (print)

Knihu venujem svojej matke Kristín Halle Jónsdóttir.

Srdečne ďakujem Eve Björg Aegisdóttir za požičanie jej literárnych postáv z Akranesu, ktoré tu vystupujú vo vedľajších úlohách. Svojím spôsobom ide o pokus vytvoriť vo svete islandských kriminálnych románov akúsi obdobu fiktívneho sveta štúdia Marvel. Zároveň chcem každému odporučiť knihy Evy Björg. Sú vynikajúce.

Hvalfjörður

1. kniha - *Niet úniku*

Raufarhöfn

Vík í Mýrdal & Vestmannské ostrov

1. kapitola

• STREDA •

Nad statkom Hvarf sa vznášalo nezvyčajné ticho. Nikde nebolo vidieť živú dušu. V bezvetří sa nepohla ani vetvička a ťažké mraky na oblohe pôsobili celkom nehybne. Ich tvary sa premieňali tak pomaly, že sa to skoro nedalo postrehnúť. Karl mal takmer pocit, akoby sa zastavil čas, a tak od oblohy odvrátil pohľad. Natiahol ruku a vypol rádio, v ktorom práve vysielali predpoveď počasia. Hlásateľ akurát opisoval podmienky pre jednotlivé loviská rýb, čo sa Karla netýkalo. V mladosti vyplával na ryby dohromady raz. Potom sa rozhodol, že sa radšej bude zdržiavať na pevnine.

Vzal zo sedadla spolujazdca čapicu a vystúpil z auta. Zatiaľ si ju však nenasadil, aby mohol pozorne načúvať. Vonku panovalo hrobové ticho, väčšina vtákov už dávno odletela na juh, či už do teplých krajín, alebo aspoň na hustejšie osídlené pobrežie. Rieky a potoky zamrzli, výletníci sa už vrátili domov a dobytok sa schovával v chlievoch. Dokonca aj more v neďalekom zálive stíchlo.

Rodina zo statku však určite bola doma a Karl sa divil, že nikoho nepočuje. Všetci štyria predsa nemohli uprostred dňa zaspať. Keď Karl s oboma manželmi, Ásou a Reynim, pred necelým

týždňom hovoril, žiaden z nich sa nezmienil, že by mali niekam odcestovať. Karl z vlastnej skúsenosti vedel, že farmári si cestovanie doprajú len výnimočne, takže keby rodina plánovala nejaký výlet, určite by na to prišla reč. Keď sa on sám raz za čas chystal na dovolenku, nedokázal hovoriť o ničom inom. A nielen s tými, ktorí mali chuť ho počúvať.

Na dvore stáli obe rodinné autá, zasypané hrubou vrstvou snehu. Terénne vozidlo s vysokým podvozkom a športový sedan vhodný iba na leto. Prinajmenšom Karl nikdy nevidel, že by v ňom rodina za ten rok, čo na statku bývala, niekedy niekam vyrazila v zime. Pripadalo mu to rozumné. Sám by si netrúfal šoférovať také auto na snehu a ľade, lebo tušil, že by skončil v najbližšej priekope. S luxusným džípom, ktorý mal údajne cenu slušného traktora, to bolo niečo iné. V tom by sa Karl rád preháňal závejmi alebo po poriadnej poľadovici, aj keby len preto, aby zistil, či sa taká investícia oplatí. Na farmách v susedstve sa drahé automobily vyskytovali iba vzácne. Toto však nebola bežná farba a nebývali tu obyčajní poľnohospodári.

Rozdiel sa nedal prehliadnuť, stačilo sa pozrieť, ako statok vyzerá. Od ostatných v okolí sa líšil hlavne tým, že manželia si nechali postaviť obrovský, veľmi moderný obytný dom. Presklená chodba ho spájala s tradičnejším, pôvodným dvojposchodovým domčekom, ktorý predchádzajúcim obyvateľom bohato stačil. Noví majitelia mali však vyššie nároky. Rodina bývala v novostavbe a staršiu budovu využívala len pre hostí či občasných zamestnancov. Zatiaľ však veľa návštev neprišlo a jedinými zamestnancami boli au pair. Nikto z nich nezostal na statku dlho. Karl sa nevypytoval, prečo odišli, ale predpokladal, že im prekážalo hlavne odlúčenie. Mladí potrebujú spoločnosť ľudí vo svojom veku a tej sa im tu nedostávalo, možno s výnimkou Íris, staršej sestry

zo statku, a syna od susedov. Dospievajúce deti sa aj tak nedajú počítať, keď má človek po dvadsiatke a zúfalo túži po spoločnosti.

Karl sa v architektúre nijako zvlášť nevyznal a do stavebných úprav nemohol nikomu zasahovať, spojovacia chodba medzi starým a novým domom bola však ako päť na oko. Obe budovy ani nemohli byť odlišnejšie: jedna stelesňovala hospodárnosť starých čias, druhá nestriednosť moderného sveta. Prepojiť ich dohromady mu pripadalo podobne absurdné ako zapriať k športovému autu kone.

Inak ale nič nenamietal, predovšetkým sa mu páčilo, akú veľkú starostlivosť manželia venujú statku a jeho okoliu. Starali sa o všetko oveľa usilovnejšie, ako si farmári s ohľadom na časovú a finančnú náročnosť obvykle mohli dovoliť. Nielenže všetko dokonale udržiavali, takže Karl nikde nezahliadol hrdzu, škra-bance či kopy haraburdia, navyše statok vyzeral celkovo tak dokonale, až mal Karl dojem, akoby zabľúdil na natáčanie reklamy na jogurt.

Musel obdivovať, ako nenútene môže taká ilúzia vidieckej idylky pôsobiť. Prinajmenšom na niekoho, kto nevie, koľko to stálo námahy. On sám svojho času rekonštrukciu starého domu, chlieva a hospodárskych budov sledoval, takže mal predstavu, koľko práce to vyžadovalo. Manželia si pozvali celý regiment remeselníkov a Karl nepochyboval, že by vyšlo lacnejšie všetko zbúrať a postaviť znova od základov, noví majitelia však chceli zachovať čo najviac z pôvodnej atmosféry. Kládli veľký dôraz na to, že nechcú stratiť kontakt s dejinami a historickou úlohou statku, ktorý mal preto naďalej pôsobiť ako vidiecke hospodárstvo, nie ako letné sídlo. Remeselníci sa mlčky usmievali popod fúzy a Karl s ostatnými susedmi krútili hlavami. Nechali si však pre seba, že statok nikdy nemal ktovieakú povesť – ani ako miesto na bývanie, ani ako

poľnohospodársky objekt. Nemohol sa pýšiť žiadnou históriou, ktorú by stálo za to udržiavať. Naopak, mohol pokojne upadnúť do zabudnutia.

Ohľady na tradíciu sa však nevzťahovali na nový dom. Ten rozhodne nebol navrhnutý ani postavený v súlade s históriou daného miesta či bežnou farmárskou praxou. Bol obrovský a mal nezmyselne vysoké stropy. Na jednoduchosť a úspornosť zjavne nikto ani nepomyslel. Kolos bol prevažne z betónu a z jednej strany, odvrátenej od dvora, sa honosil ohromnou stenou zostavenou zo sklenených panelov siahajúcich od podlahy po strop. Za ňou sa rozkladala priestranná kuchyňa spojená s jedálňou a so salónom s kozubom. Noví majitelia Karlovi vysvetlili, že chcú variť, stolať a odpočívať v čo najtesnejšom spojení s prírodou. Karl prikývol, pomyslel si však, že práve tento typ ľudí si s rovnakým cieľom objednáva ubytovanie v plastových kupolách uprostred pláni. On sám nič také nechápal a prírodu si užíval radšej priamo ako cez priehľadné steny.

Manželia a ich dve dcéry sa na statok prisťahovali zhruba pred rokom a Karl na nich od tých čias zmenil názor. Teraz ich už nepovažoval za bláznivých zbohatlíkov. Ich správaniu síce ešte stále celkom nerozumel, ale mal ich rád. Inak to ani nešlo.

Žena Ása bola veľmi sympatická a dokázala sa smiať sama na seba a svojej snahe prispôbiť sa vidieckemu prostrediu. Podľa Karlovej mienky k jej hlavným nedostatkom patrilo, že bola na vidiecky život až príliš chúlостivá a priveľmi strkala nos do cudzích záležitostí. Doposiaľ sa predsa miestnym obyvateľom darilo výborne aj bez jej vedenia.

Jej muž Reyni sa na rozdiel od nej ľudí skôr stránil a často pôsobil trochu neprítomne. Bol však úprimný a ústretový. Predtým, ako sa prisťahovali, vraj trpel nejakou vážnou chorobou. Keď mu

vietor odfúkol vlasy z čela, odhalil dlhú jazvu, ktorá sa tiahla od ucha cez spánok a končila nad čelom uprostred hlavy.

Vzhľadom na to, akú rozsiahlu operáciu zrejme musel podstúpiť, sa nikto nemohol diviť, že je občas trochu nesústreďený.

Najviac však Karl oceňoval, že obaja manželia sa ochotne učili od skúsenejších farmárov vrátane jeho samého. Tým si získali sympatie i ostatných susedov. Teda až na hospodára z vedľajšieho statku, Malého Hvarfu.

Nedotknutý sneh na dvore Karlovi prezradil, že tadeto od včerajšej chumelice nikto neprešiel. Keď sa však priblížil k domu, zistil, že sa predsa len mýlil. Odo dverí viedli stopy do chlieva, kde prebývalo tých zopár zvierat, ktoré rodina mala. K nim bolo potrebné pripočítať ešte sliepky v kurníku za domom. Predtým manželia chovali aj niekoľko kôz, ale čoskoro to vzdali. Vyhrievaný kozí chlievik, ktorý nechali postaviť, zostal prázdny a nezdalo sa pravdepodobné, že sa na tom v dohľadnom čase niečo zmení. Reyni s Ásou zvieratá nechovali pre obživu ako ostatní farmári, zaobchádzali s nimi skôr ako s domácimi maznáčikmi. Karl v lete videl tunajšie kravy na pastvine s vencami z púpav okolo krku a kone s hrivami zapletenými do vrkočov zviazaných ružovými mašľami. Domnieval sa, že ich tak vyzdobili dcéry, ale nebol si tým istý. Zvieratá totiž zohrávali dôležitú rolu v Ásinom fotografovaní. Karl nevedel presne, či táto jej aktivita spadá do kategórie zamestnania, alebo záľub.

Šľapaje na dvore vyvracali všetky pochybnosti o tom, či je niekto doma a či sa domáci postarali o zvieratá. Keby majitelia niekam odcestovali, museli by požiadať niektorého zo susedov, aby dozrel na hospodárstvo, a v tom prípade by stopy k chlievu neviedli od domu. Karl navyše predpokladal, že by voľba pripadla pravdepodobne na neho a Ellu. S výnimkou rodiny z Malého Hvarfu boli

najbližšími susedmi a už niekoľkokrát takú službu Áse a Reynimu preukázali.

Teraz sa im však rodina už takmer týždeň neozvala. Preto aj prišiel. Zašiel sem už predvčerom. Ása s jednou z dcér sa totiž mali dať u Elly ostriať, ani jedna z nich sa však neukázala. Samozrejme, mohli zmeniť plány, no aj keď je na vidieku každý svojím vlastným pánom, v takom prípade by bolo slušné ospravedlniť sa, čo Ása neurobila. Elle sa nepodarilo manželom ani dovolať, zrejme mali telefóny buď vypnuté, alebo mimo signálu. Správy, ktoré im poslala, im tiež asi nedošli alebo si ich neprečítali. Ella si začala robiť starosti a Karl vlastne tiež.

Keď Karl zamieril k vchodovým dverám, z chlieva sa ozval hlasný brechot, ku ktorému sa čoskoro pridalo zúrivé prenikavé štekanie. Rodina mala dva psy – border kóliu a malinkú chlpatú potvorku pripomínajúcu chumáč vlny zachytený na ohrade pre ovce. Predvčerom oba štekali rovnako ako teraz, ale v dome. Boli to priateľské stvorenia, ktoré na statku nemali žiadnu konkrétnu úlohu, preto väčšinou len voľne pobiehali po dvore a vítali hostí. Tentoraz však boli zatvorené, takže na Karlov príchod reagovali rovnako ako všetky ostatné psy v takej situácii – brechotom. Na tom nebolo nič divné, Karla však prekvapilo, že psy nie sú ani na dvore, ani v dome. Nespomínal si, že by ich niekedy videl zatvorené v chlieve.

Napadlo mu, že rodina je možno chorá, a tak sa pred zaklopaním na okamih zarazil. Čo ak všetci zaľahli do postele s chrípkou a bolí ich hlava a celé telo? Keď on sám výnimočne ochorel, rozhodne o žiadne návštevy nestál. Po krátkom zaváhaní predsa len zaklopal. Zmocnil sa ho divný pocit, ktorý sa v priebehu života naučil nebrať na ľahkú váhu. Nespomínal si, že by ho niekedy inтуícia sklamala, naopak, vďaka nej často dokázal zabrániť najrôznejším problémom.

Na moment sa uprene zahľadel na široké a vysoké vchodové dvere a potom na ne zabúchal druhý raz. Psy sa opäť rozštekali, tentoraz oba súčasne. Navyše začali bučať aj obe kravy, keď však zaklopal tretíkrát, zmĺkli. Nevedel sa zbaviť dojmu, že zvieratá v chlieve nacıvajú a rovnako napäto ako on čakajú, kedy sa otvoria dvere. Tie však zostávali zatvorené. Karl k nim priložil ucho, no zvnútra nezačul žiadne kroky. Vzápätí sa narovnal, lebo si uvedomil, že cez masívnu dubovú dosku by aj tak žiaden zvuk neprenikol.

Odstúpil a nazrel dnu oknom. V miestnosti sa svietilo, ale nepostrehol žiaden pohyb. Ťaživý pocit zosilnel a Karl urobil niečo, na čo by pred cestou sem ani nepomyslel.

Zohol sa k otvoru na listy a otvoril záklopku. Tá bola na dverách omylom, pretože architekt, ktorý budovu navrhol, zrejme nikdy nebýval na vidieku. Manželia asi tiež nie, inak by architekta na omyl upozornili. Tu poštu nikto nedoručoval až k dverám, iba do schránky pri odbočke k statku.

Karl sa práve chystal zavolať na obyvateľov domu, no vtom sa mimovoľne strhol. Zacítil totiž pach, ktorý unikal z domu spolu s teplým vzduchom. Bol to pach smrti, ktorý rozhodne nemohli spôsobiť iba zhnité izbové rastliny. Karl už podobný smrad cítil viac ráz, než by si prial. Všetky mŕtve cicavce, ktoré neboli niekoľko dní pochované, páchli rovnako. Tentoraz bolo charakteristický smrad cítiť len slabo a Karl nevedel, či by ho menej skúsený človek vôbec spoznal. On sám však nepochyboval. V dome muselo ležať mŕtve telo.

Karl stiahol ruku a záklopka sa s hlasným klapnutím zavrela. Zvieratá v chlieve na zvuk nezareagovali štekaním, bučaním ani erdžaním, takže všade vládlo rovnaké ticho ako vnútri. Na Karla doľahlo ťaživé vedomie, že je sám. Napadlo mu, že by sa mohol pozrieť, či niekto nie je v chlieve, ale rozmyslel si to. V takom prípade by predsa dotýčny vyšiel zistiť, kto prišiel. Ani v takom luxusnom,

čerstvo zrekonštruovanom chlieve sa steny rozhodne nedali považovať za zvukotesné a dovnútra by určite preniklo hučanie motora. Karl sa navyše obával, že keby otvoril vráta chlieva, psy by sa okamžite vyrútili von. Nepatrili k práve najinteligentnejším zvieratám, takže by iste ktoviekam zabehli.

Olízal si suché pery. Prehrabol si rukami vlasy, poškrabal sa na neholenej tvári a snažil sa upokojiť. Pach predsa sám osebe nemusí nič znamenať. Možno je v kuchyni na stole pokazené mäso. Možno sa rodina práve chystala grilovať, potom však všetci štyria ochoreli a na mäso zabudli. Taká hypotéza síce veľmi nedávala zmysel, zdala sa však prijateľnejšia ako tie ostatné, ktoré sa Karl pokúšal zaplašiť. Pripomenul si, že sa neoplatí odmietañ nepravdepodobné možnosti, pretože život predsa nie je ani premyslený, ani naplánovaný.

Rozhodol sa zísť za roh a skúsiť nazrieť dnu cez presklenú stenu. Tú ešte nikdy nezakrývali závesy. Karl chcel kedysi manželom poradiť, že by im záves pomohol ušetriť za kúrenie, uvedomil si však, že peňazí majú dostatok. Nechali si pri dome vyhlbiť vrt, odkiaľ čerpali vodu z teplého prameňa, a nezáležalo im na tom, či budú kúriť o niečo viac, alebo menej.

Za domom ležal nedotknutý sneh. Cez sklenené dvere vedúce na terasu zjavne za uplynulé dni nikto neprešiel. Aj zvyšok trávnička pokrývali záveje, rovnako ako hory na východe. Výhľad, ktorý rodina tak milovala, bol teraz žiarivo biely ako čisté ľanové plátno.

Karl však neprišiel na to, aby sa kochal výhľadom. Obrátil sa k presklenej stene a pohľadom preletel štýlovo zariadenú kuchyňu. Žiadne skrinky nad linkou, žiadne držadlá na zásuvkách, takže s výnimkou chrómovaného kávovaru a vodovodného kohútika nad drezom zariadenie pôsobilo, akoby priamo nadväzovalo na salónik s kozubom.

Karl si s úľavou vydýchol, keď na stole zazrel zvyšky jedla. Obyvatelia domu teda určite musia byť doma a nažive. Najedli sa a šli si ľahnúť. Pravdepodobne naozaj ochoreli, pretože Karl nikdy predtým nevidel, že by po jedle neupratali stôl. Teraz tam stála otvorená škatuľa mlieka, poháre, tanier, bochník chleba a balíčky syra a šunky. Nijaké pokazené mäso. Možno rodina dostala žalúdočné problémy a Karl si zápach vanúci z otvoru na listy vysvetlil nesprávne. Úprimne v to dúfal, zároveň však v hĺbke duše vedel, že v tomto prípade by sa zmýlil len ťažko. Zvratky síce smrdeli odporne, ale mŕtvolný puch bol oveľa horší. Vyznačoval sa totiž sladkastým nádychom, skoro akoby niekto okolo hnijúceho mäsa rozliat voňavku, aby prebil smrad.

Karl prešliapol z nohy na nohu a uvažoval, čo si počať. Samozrejme, najrozumnejšie by bolo odtiaľ zmiznúť. Nechcel predsa, aby ho niekto z rodiny pristihol, ako im cez okno nakukuje do domu. No sotva sa trochu vzdialil, rozmyslel si to. Obaja manželia si na poriadok a čistotu potrpeli viac než ktokoľvek iný. Raz sa ho dokonca opýtali, ako sa zbaviť pachu hnoja v chlieve. Či sa nedá zohnať nejaký sprej alebo parfum, ktorý by ho zakryl. Karl im musel oznámiť nepríjemnú pravdu, že nič také neexistuje a že si na smrad musia jednoducho zvyknúť. Niekto, komu mohla napadnúť taká otázka, by iste nedopustil, aby jeho domácnosť zapáchala ako márnica. Neepochybne sa im muselo prihodiť niečo horšie ako drobná nevoľnosť.

Karl náhlivo pristúpil k dverám v sklenenej stene a uchopil kľučku. Musel sa zmieriť s tým, že možno rodinu vyruší z populudňajších driemot. Nemohol sa predsa len tak vrátiť domov a povedať Elle, že sa na statok už druhýkrát trmácal zbytočne. Nedomákal by jej nič zatajiť, musel by jej všetko pravdivo vyrozprávať. Že sa mu všetko zdalo viac-menej v poriadku, až na trochu hnilobného zápachu.

Ukázalo sa, že dvere do kuchyne nie sú zamknuté. Karl ich pootvoril a zavolať na Ásu a Reyniho menom. Spolu s teplým vzduchom z miestnosti vychádzal iba slabý, ale príšerný puch. Karl pokrčil nos a čakal na odpoveď, na jeho volanie však nikto nezareagoval.

Kým si to stihol rozmyslieť, vstúpil dovnútra a zavolať znova. Ani tentoraz nedostal žiadnu odpoveď. Na parketovej podlahe pri dverách si všimol tmavé škrvny pripomínajúce stopy, čo ho zaskočilo rovnako ako zápach vo vzduchu, pretože dlážka bola zvyčajne dokonale čistá a nablýskaná. Postrehol, že šlapaje vedú ďalej do domu, a rozhodol sa zamieriť rovnakým smerom.

Manželia ho síce už niekoľkokrát pozvali dnu, ale vždy len do obývačky a priestranej luxusnej kuchyne. Inak netušil, ako je dom rozvrhnutý, vedel iba, že k spálňam vedie samostatná chodba. A práve tam viedli stopy. Karl postrehol, že dvere na chodbu sú poškrábané. Zvislé škrabance tvorili dva pásy v rôznej výške, menšie dolu, dlhšie a hlbšie pri kľučke. Karl nepochyboval, že ich tu zanechali tunajšie psy, keď sa pokúšali dostať dovnútra. Zároveň predpokladal, že škrabance sú čerstvé, pretože manželia vždy nechávali akékoľvek poškodené zariadenie okamžite opraviť.

Zakryl si nos laktom a otvoril dvere. Stalo sa presne to, čoho sa obával: zápach výrazne zosilnel. Karl cítil, ako sa mu rozbúchalo srdce.

Chodbu lemovalo niekoľko zatvorených dverí. Rozhodol sa držať sa šlapají a so zakrytým nosom zamieril do izby, kam viedli. Ukázalo sa, že je to manželská spálňa. Karl ustrnul a nedokázal prekročiť prah. Na nezvykle širokej posteli ležala žena, podľa všetkého zrejme Ása. Plachta bola pokrčená, dvojité prikrývka zhrnutá pri nohách lôžka čiastočne sklzála na podlahu. Dva vankúše sa váľali na zemi, jeden zostal pri záhlaví posteľe. Ása ležala na chrbte,

oblečená len v nohavičkách a tričku. Jedna noha jej klesla na dlážku vedľa prikrývky, druhá, pokrčená v kolene, sa opierala o posteľ. Ruky mala vo zvláštnej polohe. Jedna spočívala na prázdnej strane lôžka, natiahnutá v pravom uhle od tela, druhá bola ohnutá v lakti a jej prsty sa dotýkali brady. Na tričku, pôvodne bielom, sa černela zaschnutá krv, rovnako ako na plachte. Vyhrnuté tričko odhalovalo spodok brucha, kde mala koža divne zelenkavý odtieň. Nohy a ostatné časti tela boli skôr mŕtvolne sivasté, opuchnuté a pretkané tmavými žilkami. Karl mal síce smrť pred očami bežne, lenže vždy šlo o zvieratá a cez ich srst' holú kožu nevidel. Predsa však vedel dosť na to, aby sa k žene nemusel približovať. Bol si istý, že ju už nemôže zachrániť.

Nevedel však stopercentne určiť, či je to skutočne Ása, lebo tvár zosnulej utrpela ešte horšiu ujmu ako končatiny. Od temena až doprostred čela sa tiahla hlboká rana. Medzi bezfarebnými perami vyčnievala špička jazyka a vyvalené, pohasnuté oči boli vyvrátené nahor, akoby sa žena snažila ranu sledovať. V každom prípade bolo celkom zjavné, že nezomrela prirodzenou smrťou. Navyše to potvrdzovala aj krv, ktorou boli postriekané steny, podlaha, a dokonca aj strop.

Karl si zakryl ústa dlaňou a vycúval z izby. Usiloval sa potlačiť nevoľnosť a zbieral odvalu nazrieť do ostatných miestností, aby zistil, či tam nenájde Reyniho a obe dievčatá. Ako prvé otvoril dvere do izby staršej dcéry a pri pohľade, ktorý sa mu naskytol, už nevoľnosť neovládol. Prúd zvratkov sa rozlial po zaschnutých kalužiach na podlahe. Karl usúdil, že už videl viac než dosť, vytackal sa von a za dverami sa opäť vyvracal.

Utrel si ústa rukávom bundy, nasadol do auta a roztrasenou rukou siahol po telefóne. Vzápätí ho odhodil na sedadlo spolujazdca, pretože nemal signál. Naštartoval a zadržoval ďalší nával

nevoľnosti. Keď trochu unáhlene zacúval, aby mohol auto otočiť, padol mu zrak na obe obytné budovy. Všimol si, že v jednom z okien na hornom poschodí starého domu sú zatiahnuté závesy. Prisahal by, že keď na dvor prišiel, boli všetky rozťahnuté.

Zatočil volantom a pridal plyn, ako si len v takom počasí trúfol. Vo chvíli, keď zišiel z odbočky na cestu, začalo snežiť.